

KRISZTUS A KERESZTEN

A Golgotán a tragédia már véget ért.
S az Isten szent Fia ott függött
Könny és vértől öntözött, komor
Keresztfán, két lator között.
A nép elszéledt, s azután
Komor csend lett a Golgotán.

A tömeg, mely eddig kiabált,
Most, hogy közelebb látta a halált,
A sziklákon szürke alkonyatban,
Mint birkanyáj, futott szét megriadtan.
A bús keresztre visszanézni nem mert,
Nehogy meglássa ott az Isten-embert,
Fején a véres töviskoronával,
Mert minden csepp az ő bűnére ráváll.

Egy hét előtt virággal üdvözölte,
Egy hét sem múlt, ártatlanul megölte.
És Máriát, aki a keresztet átölelte
És fájdalmas jajban zokogott a lelke,
János, a tanítvány lassan elvezette,
Hogy itt ne érje a halálos este.

Volt-e a földön valaha oly bánat,
Mely most Jézus szelíd szívére támadt,
Midőn jó anyját menni látta messze,
Félig ájultan és kétségbeesve.
Hörgött a mell a pokoli kintől.
Egyik lator ránéz és mélyen megindul:
'Óh Jézusom, most látom, hogy ki vagy,
Én meghalok, de kérlek el ne hagyj!
Taníts meg engem hinni, mint Te tudsz,
Légy szószólóm, ha majd a mennybe jutsz.'
'Velem leszel, ne félj, vár a menny,
Jön a halál, Istenben bízva menj.'
A másik erre durván felkacag:
'Szegény, magán segítni tudna csak.
Te, kit saját tanítványod elárul,
Ha Isten Fia vagy, szállj le hát a fárul!'

Már kék homály borongott a hegyen,
Az ör is tétován tovább megyen.
Szívére szállt halálos félelem:
Mi fog történni még az éjjelen?
A fészületnél nem volt már senki sem,
Csak Magdolna sírt búsan, keservesen.
Ő állt még ott csendesen egyedül,
Valaki pedig a hegy gerince mögül
Jött felfelé sietve, izgatottan,
Mintha valakit várna, lesne ottan.
Magdolna felnéz, milyen látomás!
A papok nagy fejedelme: Kajafás.

Ő volt a legnagyobb írástudó,
A kavicsos ösvényen felfutó.
Büszkén megáll, nézi a keresztet,
Irigy, vad lelke nagy gyönyörben reszket:
'Ide kerültél hát Názáreti?
Aki a földi kincset megveti?
Ki a népnek a mennyeket kínálja,
Szegény, zsidóknak felkent nagy királya!

Ott állt, két karját összefonva mellén:
'Te ácslegény! hát mért nem szállsz le mellén?
Lásd, én tudom, miért: mert nem ereszt
Ez a durván megácsolt fakereszt.
Isten Fiának hirdeted magad?
S gyarló tanítványod is megtagad?
Te vagy az út, az igazság, s az élet?
Rivalgó nyájad mégis szerteszed?
Üres ábrándot, a mennyet kerested,

Felkeltél ellenem, ez lett a veszted.
Keresztre szegezett egyetlen szavam,
Mert a főpapnak nagy hatalma van.
De a tied megszűnt e pillanatban,
S látom halálodat, te halhatatlan.
Nem lesz egy ember, aki eltemet.'
'Atyám, vedd kezébe lelkemet!'

Jézus meghalt a vértől öntözött
Komor keresztfán, két lator között.
Vak éj borul a földre hirtelen.
S míg itt rengett a büszke gránit,
Lenn a templomban meghasadt a kárpit.
Mély döbbenésre vált a nagy zsvivaj,
visszhangzott messze óriási zaj.
Szolgák szaladtak: hol vagy Kajafás!
Itt az utolsó nap, a nagy számadás!
Sírok megnyílnak, sok hantolt halott:
Nézed itt is, ott is, mind feltámadott.
A százados, ki őrt áll, felriad:
'Jehova! Ő bizony a Te Fiad!'

Némán sötétben áll a Golgota.
Megdöbben Kajafás, óh mily csoda!
Letérdel lassan, öntudatlanul,
Vad szitka görcsös zokogásba fúl:
'Uram! legyőztél, én is látni kezdek,
Szent szimbólum lesz ezután kereszted.
Most már megértem én is hívó szavad,
Most már tudom, hogy Isten Fia vala.
Bár az én bűnömre nincsen bocsánat,
Sebzett lélekkel is megyek utánad.'

Magdolna ránéz, látja a csodát,
Óh Kajafás, nézz rá, Ő megbocsát!
Csak menj utána, mert a mennybe visz,
Most már tudod, hogy meghalt érted is!